

בולעטין #7

וועד שומרי משמרת הברית

ארגון מוקדש לתיקון ברית מילה לפי ההלכה
באמצעים של בידור, חקירה ודרישה, התיעצות, הודעה, והצעה
חודש ניסן תשנ"ה

מודעה ואזהרה לקיים מצות מילה כהלכתה

להרים מכשול מדרך עם ה"!

אל תחטאו בילד!

קריאה וזעקה גדולה אל הרבנים מוהלים והורים בדבר פרצת מצות מילה שבני ישראל מסרו נפשם עליה בכל הדרות, הזמנים והמקומות שלא יאבד את צורתו הקדושה, ראה בספר זוכר הברית איך שנלחמו הרבנים הגדולים היראים, כאשר אנשי דלא מעלי בצעו את טקס הברית מילה בשינוי מוצהר מהמקובל בישראל, ומהם אשר הכניסו את השימוש "גומקע - קלעמפ" או "מגן קלעמפ" ועוד פירצות שונות בעניני המציצה והפריעה, ולדאבוננו ישנם מקומות הרבה בכל העולם כולו אשר המוהלים הקלים ורקים מיראת שמים התחלו להשתמש עמהם להכניס את הילד בבריתו של אברהם אבינו עליו השלום, עד שירדו כל כך אחורנית שעל ידי הקולות הנ"ל הולכים כבר עם ילדים גדולים וקטנים לרופאים, והמוהל עומד שם לעדות, והרופא עכו"ם או רופא מחלל שבת עושה את כל הברית מילה^א, והמוהל הוא רק עומד על גביו, וכמה פעמים שהרופא עושה טובה להמוהל כשרואה שאין האב מרוצה בכך, אז נותן הרופא רשות להמוהל לחתוך קצת וכשהאב או שאר אנשים שעומדים שם שואלים היתכן? גוי או מחלל שבת מל כאן? יש להמוהל תירוץ על המקום שהעיקר הוא הגומר, ובזה מכשירים את כל המילה, ואין פוצה פה ומצפצף, כי העם הארצות הוא גדול מאוד.

לכן באנו להזהיר: לתשומת לב כל אחד ואחד לדעת כי ה"גומקע קלעמפ" או "מגן קלעמפ" נאסר על ידי כל גדולי ישראל בכל העולם, וכל אשר בנו נימול במכשיר קלקול זה, יעשה שאלת חכם, כי להרבה פוסקים צריכים להטיף דם ברית, ואם לאו נשאר ערל לכל ימי חייו.

(א) כי הרבה פעמים כשהולכים לרופא לעשות את הברית מילה שם והרופא עושה לאקעל אנעסטיזשיא, אז אומר הרופא להמוהל כי הוא יש לו את הלייסענס והוא לא נותן לאף אחד לנגוע בחיתוך ושאר דברים, [כי הרופא מקבל על זה אלף או 4 אלפים דולר, לפי המקום והזמן, ואם יתן להמוהל לעשות החיתוך אז מפחד כי האב לא ירצה לשלם את הסכום הגדול הזה, כי המוהל עושה הכל, ושם משתמשים רק ב"מגן קלעמפ" וכו'], ואין להמוהל כבר ברירה כי כבר עשו את האנעסטיזשיא והמוהל הוא גם כן רוצה רוצה לקבל הכסף, וכו', וכך יצא העגל הזה.

העצה היחידה הוא שכל אב יעשה קאנטראקט עם המוהל שאם יעבור על אחת מההלכות ולא יעשה הברית כמו שצריך לכל הדעות בלי שום קולות יקח אותו לקארט, [כמובן אחר רשות בית דין], ויעשה לו סו' על 1.8 מליון דאלער כי עשה לו עולה כזאת שאי אפשר כבר לתקנו, כי על ידי זה שעשה את הברית המילה שלא כהלכה, עשה אותו בעל מום וערל לכל ימי חייו, ואי אפשר עוד הפעם לתקן ולקיים המצוה הגדולה הזו כהלכתה.

מצות מילה הוא מצוה הראשונה הנתונה לנו ממשנה רבינו עליו השלום, כי מצות עשה למול את בנו, וגדולה מצוה זו משאר מצות עשה (ש"ך יורה דעה סימן ר"ס). לפי שיש בה צד כרת כשיגדיל, (ש"ך שם). והנימול שלא כהוגן נשאר ערל לכל ימי חייו, עד שמטיפים ממנו עוד הפעם דם ברית, כמבואר בשלחן ערוך.

לאו כולי עלמא דינא גמירא!

ונבאר כמה מהמכשולות הגדולות שהמוהלים עושים:

א. בעשרות שנים האחרונים יש לנו מוהלים גדולים אשר מהלו אלפים ילדים בישראל, ומהם למדו כמה אברכים שנעשו מוהלים והולכים בדרכם המקולקלת, ואין איש שם על לב בכמה איסורים גדולים שנכשלים בדרכם המגועלת והנמבזה אשר לא ידעו בושת לעשות ולעקור המצוה הגדולה הזאת ביד רמה, אוי לעינים ואזנים שכך רואות ושומעות, ואין איש שם על לב! וצריך לדעת שאם עשה מצות מילה שלא כהוגן² אז אי אפשר יותר לעשותה עוד הפעם, כמובן. והנה נפרט כאן כמה מהמכשולות הגדולות והנוראות:

ב. המוהלים האלו, דרכם לרדוף אחרי כל אברך ואברך ואומרים לו אני יודע כי אשתך כבר בחודש השביעי או השמיני ואני רוצה שתתן לי המוהלות כי אני המוהל הכי הגדול בעיר, כידוע, כך רודפים אחריו מידי שבוע בשבוע ולא נותנים לו מנוחה.

ג. כמה מהמוהלים האלו לא עושים פריעה כלל³ רק דוחפים את עור הפריעה למטה כדי לעשות את כל המילה ברגע אחת, ועושים כל כך מהר שברגע אחת גומרים הכל, ואחר כך בכית מתחילים לעבוד אם אפשר, וד"ל, וכו'. [וכמובן שבאופן כזה יכול להישאר ערל לכל ימי חייו, ראה זוכר הברית, דרך פקודיך, אות חיים ושלום].

ד. כשהמוהלים ההחרדים לדבר ה' לא רצו לימול מפני שהילד היה ירוק געל (יעלוי) והפוינטס היה גבוה⁴ אז המוהלים האלו אומרים לכל אחד כי המוהלים ההם אינם מבינים בזה כלל, הם גדולים בלימוד אבל לא באומנות המילה, והוא המבין הכי הגדול, והוא יראה את הילד, (וכך הולכים בשבת לכל שלום זכור,

ב) בספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן יט וזה לשון קדשו: וזהו בחינת מה שמבאר שם במדרש, התרוץ על שאלת המינין הנ"ל בענין מצות מילה: איך יברא הקדוש - ברוך - הוא מחסר תקון פנ"ל, שהשיבו שם: כל דבר צריך תקון: התרמוסין צריכין לבשל וכו', אף האדם צריך תקון וכו', עין שם: הינו פנ"ל, שהשם יתברך ברא כל הברואה בשביל האדם הבעל - בחירה, שהוא דיקא יתקן כל הדברים על - ידי ברור הטוב שבעץ הדעת, שעל - ידי - זה משלים ומתקן כל הדברים שבעולם. ועל פן צריכין לתקן תקון המילה, בחינת תקון הברית, בזה העולם דיקא, שזהו בחינת שלמות לשון הקדש על - ידי תרגום דיקא, שהלשון - הקדש הבא מלמעלה אין לו שלמות קשבה מלמעלה, כי אם על - ידי שאנחנו משלימין אותו על - ידי שמבררין הטוב שבתרגום, שאז דיקא נשלם הלשון - הקדש פנ"ל. וזהו חשמ"ל חש מל, בחינת מילה; ו"מל" גימטריא שבעים בחינות מדורה של שבעין כוכבין הנ"ל, שנתמלל ונחתך ונתבטל על - ידי מצות מילה, שהוא בחינת תקון הברית פנ"ל עין בכונות והבן:

ג) ראה בסמ"ג חלק מצות עשה - מצוה כח, וזה לשונו: כיצד מוהלין חותכין את הערלה כל עור המחופה את העטרה עד שתתגלה כל העטרה ואחר כך פורעין את הקרום הרך שלמטה מן העור בצפורן ומחזירו לכאן ולכאן עד שיראה בשר העטרה ואחר כך מוצץ את המילה עד שיצא הדם ממקומות דחוקים כדי שלא יבא לידי סכנה ואמר רב פפא (קלג), מוהל שאינו מוצץ מעבירין אותו ואחר שמוצץ נותן אספלינית ורטייה וכיוצא בהם, יש ציצין מעכבין את המילה ויש שאין מעכבין כיצד אם נשאר מעור הערלה עור החופה את רוב גובה של עטרה הרי זה ערל כמו שהיה וזה העור הוא ציץ המעכב ואם לא נשאר ממנו אלא מעט שאינו חופה רוב גובהה של עטרה הרי הוא ציץ שאינו מעכב.

תנו רבנן (קלג, ב) המל בשבת כל זמן שהוא עוסק במילה חוזר בין על ציצין המעכבין בין על ציצין שאינן מעכבין פירש על ציצין המעכבין חוזר ועל ציצין שאינן מעכבין אינו חוזר, מל ולא פרע את המילה כאילו לא מל (קלז, ב) (ע"פ ר"מ מילה פ"ב הלכה ב', ג). עד כאן לשונו

ד) ראה קול קורא שיצא לאור לפי 20 שנה וחמתמו על הקול קורא הזה לערך 18 רבנים ואמורים שאסור לעשות ברית מילה כשהילד הוא למעלה מ 9 פוינטס, עיין שם.

ושואלים מי הוא המוהל? ומתי הברית? וכשהאב אמר לו שהילד ירוק געל, והמוהל לא רוצה לעשות הברית ורוצה לחכות עד שיבריא כמבואר בחז"ל ושלחן ערוך. אז אומר לו המוהל המומחה הזה, שהוא יבדוק הילד ויראה אם נכון הדבר, או שהוא רק חולם חלום.

ה. ידוע שאחר שנולד הולד בשעה טובה ומוצלחת, מתחילים תיכף האב והאם לעשות את כל ההכנות לשלום זכר וואכט-נאכט וברית מילה ובית החלמה, שחוץ ממה שכל ענינים האלו עולים לאלפים וכמה פעמים לרבבות, ולהאב והאם הוא באמת עול גדול מכל הצדדים, ורוצים להיפטר ולגמור הכל שלא יהיה להם עול כל כך. ובפרט שרוב הפעמים קראו כבר לכל האנשים לבוא להשמחה, והרבה פעמים הזמינו כבר הקעיסטערערס וכו', ושכחו לגמרי לבקש מהמוהל שיבוא לראות אם הולד אינו ירוק געל, וביום לפני המילה כשנעשה כבר כל ההכנות, וקראו כבר לכל המשפחה והחברים, ונודע לו מהמוהל שלו שהילד ירוק געל, ואי אפשר לעשות הברית בזמנו, וצריך לטלפן לכל המשפחה והחברים להודיע להם שלא יבואו, כי לא יהיה הברית בזמנו. וממילא אי אפשר לתאר את גודל השמחה להאב והאם אם יבוא מוהל אחד ויאמר כי הוא מוכן תיכף ומיד למול, למה שלא יתנו לו הברית, ובפרט שידוע לכל אחד כי הוא מומחה גדול, מפני שמל כבר מאות ויותר ילדים. ועל ידי כן לא נמצא אצלם ילד אחד שלא נימול בשמונת ימים, כי כולם היו אצליהם טוב, מפני שרודפים אחרי זה כמוצא שלל רב. וכידוע מה שכתב בשולחן ערוך, כי מצות מילה אפשר לקיים בכל זמן אבל להחזיר נפש מישראל אי אפשר. וגם כן אם מוהלים בזמן האסור לא קיים מצות מילה, ונשאר ערל לכל ימי חייו רח"ל עד שיטיפו ממנו דם ברית.

ו. המוהל הזה עובר על לא תרצח¹ גם כן רציחה ממש שהילד הזה יסבול ויהיה חולה לכל ימי חייו, כי היו צריכים לחכות כי לא איבלע ביה דמיה - בבשרו, דעכשיו כל דמו מצוי בין עור לבשר, וכשמוהלין קודם הזמן יוצא כל דמו. כמבואר במסכת שבת. [וכמה פעמים היה במוהלים הנ"ל כשמלו ילד קטן שהיה ירוק ואחר כמה ימים מת התינוק, והמוהל אמר שזה קורה הרבה פעמים ואין לזה שייכות למילה, רק הוא גלגול, ונגמר תיקונו].

ז. וראה במסכת שבת (דף קל"ד עמוד א') ובעין יעקב שם וזה לשונו: וְאָמַר אֲבִי, אֶמְרָה לִי אִם, הָאִי יְנוּקָא דְסוּמְקָא - דְאֶפְתִּי לָא אֵיבְלַע בֵּיה דְמָא, לִיתְרַחוּ לִיה עַד דְאֵיבְלַע בֵּיה דְמָא, [וְלִימְהֵלִיּה]. דְיִרוּק - דְאֶכְתִּי לָא נָפַל בֵּיה דְמָא, לִיתְרַחוּ עַד דְנָפַל בֵּיה דְמָא, וְלִימְהֵלִיּה. דְתַנְיָא, אָמַר רַבִּי נֶתָן, פְּעַם אַחַת הִלְכְתִּי לְפָרְכֵי הַיָּם, וּבְאַתָּה אֵשֶׁה אַחַת לְפָנַי, שְׁמָלָה בְנָה רֵאשׁוֹן, וּמַת. שְׁנֵי וּמַת, שְׁלִישִׁי - הִבִּיאָתוּ לְפָנַי, רְאִיתִיו שֶׁהוּא אָדוּם, אֶמְרָתִי לָהּ, הִמְתִּינִי לוֹ עַד שֶׁיִבְלַע בּוֹ דְמוֹ, הִמְתִּינָהּ לוֹ עַד שֶׁנִּבְלַע בּוֹ דְמוֹ, וּמָלָה אוֹתוֹ, וְחָיָה. וְהָיוּ קוֹרִינְ אֹתוֹ

(ה) בספר קול אליהו על מלאכי (פרק ג פסוק ו) וזה לשונו: **כי אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם** (מלאכי ג. ו), יש לפרש על פי מה דאיתא בזהר הקדוש פרשת יתרו (דף צ"ג) בפסוק לא תרצח לא תנאף לא תגנוב דיש פסקא טעמא בכל הני תלת, גבי לא תרצח אי לאו דפסקא טעמא לא הוי תקווא לעלמין ויהא אסור לן לקטלא נפשא אף על גב דיעבור על אורייתא, וגבי לא תנאף אי לאו דפסקא טעמא הוי אסור אפילו לאולדא וכו', וגבי לא תגנוב אי לאו דפסקא טעמא הוה אסור אפילו למגנב דעתא דרביה באורייתא, או דעתא דחכם לאסתכלא ביה, או דיינא דדאין דינא לפום טענה דאצטריך ליה למגנב דעתא דרמאה ולמגנב דעתא דתרווייהו לאפקא דינא לנהורא, ובמה דפסקא טעמא אסור ושרי וכו' ע"ש, וי"ל דזהו שאמר הנביא בתוכחתו לישראל, אני ה' "לא" שניתי, ר"ל עשיתי רק שינוי והפסק בין תיבת לא לתיבת ע"ש, וי"ל דזהו שאמר הנביא בתוכחתו לישראל, אני ה' "לא" כליתם, ר"ל כליתם ומחקתם לגמרי תיבת לא, כי אתם מנאפים ומרצחים, כמו שאמר בפסוק הקודם והייתי עד ממהר במכשפים ובמנאפים וגו' (שם פסוק ו) סרתם מחוקי ולא שמרתם שובו אלי ואשובה אליכם וגו' (שם פסוק ז). (לקוטי תורה).

ראה ברשב"ם על שמות פרק כ פסוק יג: לא תרצח - כל רצוח הריגה בחנם היא בכל מקום. מות יומת הרוצח. הרצחת וגם ירשת. צדק ילין בה ועתה מרצחים אבל הריגה ומיתה יש בחנם כמו ויהרגהו דקין. ויש בדין כמו והרגת את האשה. ומה שכתוב אשר ירצח את רעהו בבלי דעת. לפי שמדבר בענין רוצח במזיד לכך הוא אומר ואם רציחה זו בבלי דעת פטור. זו תשובה שהשבתי לאפיקורסים והודו לי. ואע"פ שיש בספריהם אני אמית אוחיה בלשון לטי"ן של לא תרצח. הם לא דקדקו.

(ו) ועיין רש"י שבת קל"ד עמוד א'), וזה לשונו:

לֹא אֵיבְלַע בֵּיה דְמָא - בבשרו, דעכשיו כל דמו מצוי בין עור לבשר, וכשמוהלין אותו יוצא כל דמו.

ליתרחו ליה - ימתינו מלמולו.

לא נפל ביה דמא - לא בא בו דם, ומתוך כך חלש הוא ואין בו כח, וממהר לחלוש ולמות.
לפרכי הים - הכי גרסינן ראיתיו שהיה ירוק, הצצתי בו ולא היה בו דם ברית, תרתי לגריעותא, חדא דאי מהיל ליה לא נפק מיניה דמא, והטפת דם ברית מצוה, כדכתיב (זכריה ט) גם את בדם בריתך, ועוד דמסוכן הוא, ומשום חולשא, שלא נוצר בו עדיין דם.

ועיין רש"י חולין (דף מ"ז ע"ב) וזה לשון קדשו:

המתניני לו - דאין לך דבר העומד בפני פיקוח נפש חוץ מעבודת כוכבים וגילוי עריות ושפיכות דמים.
שיבלע בו דמו - שיהא דמו נבלע בבשרו שהיה דמו הולך בין עור לבשר והוי כמי שאין לו דם והדם הוא הנפש ומתוך שאין בו חיות הוא מת במכה קלה, עד כאן לשונו.

ועיין רמב"ם יד החזקה הלכות מילה (פרק א סעיף יז, יח), וזה לשונו:

(יז) קטן שנמצא בשמיני שלו ירוק ביותר אין מלין אותו עד שיפול בו דם ויחזרו מראיו כמראה הקטנים הבריאים וכן אם היה אדום ביותר כמי שצבעו אותו אין מלין אותו עד שיבלע בו דמו ויחזרו מראיו כשאר הקטנים מפני שזה חולי הוא וצריך להזהר בדברים אלו הרבה.

(יח) אשה שמלה בנה ראשון ומת מחמת מילה שהכשילה את כחו וכן מלה את השני ומת מחמת מילה בין מבעלה הראשון בין מבעלה השני הרי זה לא ימול את השלישי בזמנו אלא ממתנין לו עד שיגדיל ויתחזק כחו אין מלין אלא וולד שאין בו שום חולי שסכנת נפשות דוחה את הכל ואפשר למול לאחר זמן ואי אפשר להחזיר נפש אחת מישראל לעולם.

וכן נפסק בשלחן ערוך יורה דעה (סימן רס"ג סעיף א'), וזה לשונו:

קטן שהוא ירוק סימן שלא נפל בו דמו ואין מלין אותו עד שיפול בו דמו ויחזור מראהו כמראה שאר הקטנים עד שיבלע בו דמו ואין מלין אותו עד שיבלע בו דמו וצריך ליזהר מאד באלו הדברים שאין מלין וולד שיש בו חשש חולי דסכנת נפשות דוחה את הכל שאפשר לו למול לאחר זמן ואי אפשר להחזיר נפש אחת מישראל לעולם.

מעשה נורא

ובחכמת אדם (כלל קמט סעיף ד'), וזה לשונו: קטן שהוא ירוק ביותר (כן כתב הרמב"ם וסמ"ג ורבינו ירוחם ולא ידעתי למה השמיטו בשלחן ערוך) (והוא כולל גרין געל בלשון אשכנז וכן מוכח בחולין (דף מ"ז ע"ב) דאמרינן ירוק כשר מדר' נתן ופריך אלא ירוק דכשרה כו') זהו סימן שלא נפל בו דמו לא מבפנים ולא מבחוץ (דרישה ופרישה) ואין מלין אותו עד שיפול בו דמו ויחזור מראהו כמראה שאר הקטנים וכן אם נמצא אדום ביותר כאילו הוא צבוע (כן כתב הרמב"ם) והוא סימן שלא נבלע בו דמו באיבריו אלא בין עור לבשר ואין מלין אותו עד שיבלע בו דמו ואז מלין אותו מיד. וצריך ליזהר מאד באלו הדברים שאין מלין. וולד שיש בו חשש חולי דסכנת נפשות דוחה את הכל שאפשר לו למול לאחר זמן ואי אפשר להחזיר נפש אחת מישראל לעולם וצריך להזהיר המילדות על כך כי בעיני ראיתי המכשלה הזאת שתינוק אחד נחלה קודם המילה (שקורין בנומן) והמילדת אמרה זכות מילה יעמוד לו ומלו אותו ומת בו ביום ובק"ק פראג המנהג שהמוהלים הולכים ביום שלפני המילה לראות הילד אם הוא ראוי לימול (סימן רס"ג סעיף א').

ובסמ"ג חלק מצות עשה - מצוה כח, וזה לשונו: מוכיח שם בפרק רבי אליעזר (קלד, א) ובפרק אלו טריפות (חולין מז, ב) שקטן שנמצא בשמיני ירוק ביותר אין מלין אותו עד שיפול בו דמו ויחזרו מראיו כשאר קטנים הבריאים וכן אם היה אדום ביותר אין מלין אותו עד שיבלע בו דמו, ואשה שמלה את בנה הראשון ומת מחמת המילה שהכשילה את כחו וכן מלה השני ומת הרי זה לא ימול השלישי בזמנו אלא ממתנין לו עד שיגדיל ויתחזק כחו וצריך ליזהר בדברים אלו הרבה מפני סכנת נפשות. (ע"פ ר"מ פ"א הל' יז, י).

במסכת ע"ז בפרק שני (כז, א) נחלק רב ורבי יוחנן אם אשה כשרה למול ורבי יוחנן מכשירה והלכה כרבי יוחנן וצפורה על ידי אחר עשתה כדאיתא התם ושוין במילה דגוי שהיא פסולה אמנם (הגהמ"י מילה פ"ב אות ב) אם מל הגוי כבר אין צריך לחזור ולמול ולחנות מעט כי אם להטיף ממנו דם ברית.

כיצד מוהלין חותכין את הערלה כל עור המחופה את העטרה עד שתתגלה כל העטרה ואחר כך פורעין את הקרום הרך שלמטה מן העור בצפורן ומחזירו לכאן ולכאן עד שיראה בשר העטרה ואחר כך מוצץ את המילה עד שיצא הדם ממקומות דחוקים כדי שלא יבא לידי סכנה ואמר רב פפא (קלג, ב) מוהל שאינו מוצץ מעבירין אותו ואחר שמוצץ נותן אספלנית ורטייה וכיוצא בהם, יש ציצין מעכבין את המילה ויש שאין מעכבין כיצד אם נשאר מעור הערלה עור החופה את רוב גובה של עטרה הרי זה ערל כמו שהיה וזה העור הוא ציץ המעכב ואם לא נשאר ממנו אלא מעט שאינו חופה רוב גובהה של עטרה הרי הוא ציץ שאינו מעכב.

"נָתַן הַבְּבִלִי" עַל שְׁמִי. שׁוֹב פַּעַם אַחַת הִלְכְּתִי לְמַדְיַת קְפּוּדְקִיָּא, וּבָאֵתָה אִשָּׁה אַחַת לְפָנַי שְׁמָלָה בְּנָה רֵאשׁוֹן וַיִּמַּת, שְׁנֵי וַיִּמַּת, שְׁלִישִׁי - הִבְיָאתוּ לְפָנַי, רְאִיתִיו שֶׁהוּא יְרוּק, הִצְצָתִי בּוֹ וְלֹא רְאִיתִי בּוֹ דָם בְּרִית. אֲמַרְתִּי לָהּ, הַמְתִּינִי לוֹ עַד שִׁיפּוֹל דָּמוֹ, וְהִמְתִּינָהּ לוֹ, וַיִּמָּלֶה אוֹתוֹ וַחֲתָהּ, וְהָיוּ קוֹרִין אוֹתוֹ "נָתַן הַבְּבִלִי" עַל שְׁמִי.

ח. אִם הַמוֹהֵל אִינוּ מַקְיִים מִצּוֹת מִיֵּלָה כַּתִּיקוֹנוֹ הוּא שׁוֹתְפוֹ שֶׁל עֵמֶלֶק שׁוֹרֵק מִיֵּלּוֹת לַמַּעֲלָה, וְעַל יְדֵי זֶה קִשָּׁה אַחַר כֵּךְ לַהֲלִיד הַנִּימוֹל לַהֲיוֹת מְנוֹטְרֵי בְרִית¹¹ וְאַחַר כֵּךְ כְּשִׁיגְדִיל יִצְעַק הָאֵב בְּטַעֲנוֹת, לְמַה הֵבֵן שְׁלִי הַגִּיעַ

תנו רבנן (קלג, ב) המל בשבת כל זמן שהוא עוסק במילה חוזר בין על ציצין המעכבין בין על ציצין שאינן מעכבין פירש על ציצין המעכבין חוזר ועל ציצין שאינן מעכבין אינו חוזר, מל ולא פרע את המילה כאילו לא מל (קלז, ב) (ע"פ ר"מ מילה פ"ב הל' ב, ג).

ז. ועיין ברי"ף חולין דף י"א ע"ב. וראה בספר קול הרמ"ז (קידושין פרק ד' משנה י"ד), וזה לשונו: ד"ה רבי יהודה אומר וכו' - ספיקי טרפות וכו'. ניהא טובא, דבפ"ג דחולין (מד, ב) אמרינן, שתלמיד חכם הרואה טרפה לעצמו עליו נאמר (תהלים קכח, ב), יגיע כפיך כי תאכל, והאי קרא בירא שמים כתיב, (שם קיב, א) אשרי איש ירא את ה'. והנה בעמלק כתיב (דברים כה, יח), ולא ירא אלקים, ואם כן במיקל בספיקי טרפות שאינו ירא ה' הוא שותפו של עמלק. וכמדומה לי ששמעתי במ"ש בגמרא (שבת קנ"א), האי מאן דמתיליד במזל מאדים יתעביד אומנא או מוהלא או טבחא, ופי' שבזה יהיה שופך דמים בהיתר, ועמלק היה שונא המילה (דברים כה, יח ברש"י) שהיה זורק מילות ישראל וכו', והיה אוהב שפיכות דם האדם, ואין ספק שבכל שלש האומניות הגרוע הוא הטבח וקרוב הוא למדרגה של שופך דמים, ודו"ק.

וראה בשפת אמת (סדר שמות פרשת יתרו שנת תרנ"ט), וזה לשונו: במדרש לך תכה זה עמלק ופתי יערים זה יתרו. לכך נסמך פרשת יתרו למלחמת עמלק כי אחר ויחלוש יהושע את עמלק נתקרב יתרו. כי בני ישראל נבראו לתקן כל העולם, ולקרב הכל תחת כנפי השכינה, כמו שכתוב במדרש ה' כו' ומעוזי ומנוסי ביום צרה אליך גוים יבאו. כי כל הגליות וצרות שבני ישראל נכנסין לשם. כדי לקרב הניצוצי קדושה שנתפזרו בין העמים. וכמו שבני ישראל נבראו להעיד על הבורא ולברר האמת כמו שכתוב תתן אמת ליעקב. כן עשו הא שוא שבראתי בעולמי. והוא עומד ומעכב שלא לברר האמת בעולם. ועמלק הוא מול אות ברית קודש כמו שכתוב בזה"ק סוף בשלח. ולכן זרק מילות למעלה. ונראה שהוא הערלה דחפאי על ברית ולכן כתוב ראשית גוים עמלק כמו שכתוב במ"א כי כל אחיזת האומות בערלה והשורש שלהם במה דערלה חפאי על ברית כמו שכתוב כל הגוים ערלים. ולכן תן חלק לשבעה שמצות מילה בשמיני. ולא נולד האדם מהול כדי להיות אחיזה גם לאומות. אבל לעתיד יתעבר כל הערלה לכן אחריתו עדי אובד כמו שהערלה נכרתת. וזה החותם של בני ישראל שהם בני עולם הבא. שלא יהיה זכר לערלה בעולם הבא. כי כל הערלה נעשה על ידי חטא הראשון. וזה שאמר אמחה כו' זכר עמלק מתחת השמים. ומה חלק יש לעמלק בשמים. אבל תחת השמים רומז למילה. ולפי שערלה חפי' על ברית קודש בזה יש לו חלק תחת השמים. ולעתיד ימחה זה החלק. והנה אברהם אבינו עליו השלום פתח זה הפתח להכניס הגרים תחת כנפי השכינה. ועמלק עומד לסתום זה הפתח. ולכן בכל מקום שיש מחיות עמלק יש התקרבות הגרים. וכן במפלת המן כתוב אחר כך ורבים מעמי הארץ מתייהדים.

ראה עוד ספרי (סוף פרשת תצא פייסקא קס"ז כ"ה, י"ז), וכן הוא בילקוט שם

ח. כמו שכתוב בספר הקדוש פרי צדיק (חג הסוכות אות כח), וזה לשונו: היום הזה הוא גמר ההיקף של ימי החג שהיינו מבקשים ומתפללים בכל יום הושענא והיום הזה נקרא הושענא רבה מפני שבא צעקה גדולה בלב להוושע בישועה רבה מאחר שמרגישים החוסר שעדיין לא נושענו. והוא אושפיזא דדוד המלך ע"ה שהיה לו תמיד צעקה גדולה בלבו מפני שנדמה בעיניו תמיד שעדיין הוא עומד בחוץ. וכדאיתא במדרש על פסוק בחרתי הסתופף אברהם בטרקלין יצחק בקיטון ואני בסף. והנה יום הזה נקרא יום חיבוט ערבה כי הערבה הוא נגד תרין ירכין נו"ה כידוע מזוהר הקדוש ושם אירע הקלקול מהמקטרג כמו שנאמר וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו כי ביעקב אבינו ע"ה בעצמו שהוא עצם הגוף של תפארת בחינת אמת לא היה לו שום שליטה רק בהירכין, היינו בנביאים ונביאות שיצאו ממנו לדורות הבאים היה לו איזה שליטה כדאיתא במדרש (ב"ר פע"ז) כי הקלקול והפגם היה בשני ירכין, והיינו כמו שנאמר ותקע כף ירך יעקב, היינו שהיזים מהגוף שהוא בחינת אמת שיהיה להם נטיה לצד מבחינת נקודת האמת. וכמו שמצינו בנביאי השקר שבודאי לא בדו מלבם דבר כזב רק שהיו מדמים בנפשם שהוא רוח ה' הנוססה במ כמו שאמר צדקיה בן כנענא למיכיהו בן ימלא איזה דרך עבר רוח ה' לדבר אתך כי היה להם דמיון הארת רוח ה' רק שהיה לו איזה נטיה מנקודת האמת וכמו כן הוא הפגם בכל הדורות בזה שיש בזה דמיונות לנטות מנקודת האמת ונרמז מיד התיקון בתורה הקדושה בפסוק ויזרח לו השמש וכאמרם ז"ל (ב"ר פ' ע"ח) לרפאות את צלעתו כי יעקב אבינו ע"ה נקרא שמש (ב"ר שם) והיינו שהזרח עליו בחינת נקודת אמת לצורך התיקון. ועיקר נתקן הפגם הזה ביום חיבוט הערבה שהוא המתקת חמש גבורות על ידי מילוי יו"ד ה"א וא"ו העולה ט"ל שהוא נגד תיקון הל"ט מלאכות שהיה במלאכת המשכן והשם יה"ו הוא בחינת זריחת השמש על בחינת ה' אחרונה שהוא המקבלת השפע וגם השם הקדוש מ"ה במילוי אלפ"ן כנ"ל הוא שורש התיקון כידוע.

לעבור על איסורים גדולים ונוראים כאלו עד שעובר על איסורים של נשג"ז רח"ל? וטוען ואומר כי כל האשמה על הישיבה שלא חינוכו אותו כמו שצריך. ואינו יודע כי הוא האב לבד אשם בכל זה, כי הוא נתן את בנו ביד מוהל שעושה מלאכתו כמו קצב, ואינו צדיק וטוב כמבואר בשולחן ערוך, ואין כאן מקומו להאריך.

ט. אבותינו הקדושים מסרו נפשם על המילה^ט, וכעת באו בעלי זרוע בלי יראת שמים ולומדים ונעשים מוהלים ועשו מהמלאכת הקודש כאילו הוא קצב וחותרך חתיכת בהמה, ועל ידי נעשה שותפו של

והנה ביום הזה קורין בתורה ביום הששי וביום השביעי המרמז לחיבור יסוד ומלכות מפני שביום הזה הוא גם כן עיקר התיקון על פגם הברית שיש גם כן על זה קטרוג משרו של עשו על כלל ישראל שנקראים צדיקים כמו שנאמר ועמך כולם צדיקים וכדברינו בזה באושפיזא דיוסף שעל פי דרוש מרמז הערבה שאין בה לא טעם ולא ריח על בחינת יוסף הצדיק כי אפילו מי שאין בו שום תורה ומצוה בשם צדיק יכונה. ועל זה יש קטרוג גדול בטענה שגם ישראל הנקראים בשם צדיקים אינם נקיים מפגם הזה וכאמרם ז"ל על עמלק שהוא שרש של קליפות עשו שהיה זורק מילות כלפי מעלה ואומר טול לך מה שבחרת, והיינו שהוא טוען שמצות מילה שישראל מקיימים אינה פועלת בנפשם כלום להיותם שומרים את עצמם בקדושת הברית כי יש כמה פרטים שהם נפגמים בזה. ועל זה מרמז גם כן יום חיבוט ערבה להיות נתקן הפגם הזה על ידי השם הקדוש יה"ו במילואו העולה ט"ל המרמז על תיקון הפגם הראשון של אדם הראשון שנתקלל בל"ט מה שהוליד בק"ל שנים ועיקר התיקון של פגם הזה הוא על ידי תורה שבעל פה שזוכין לט"ל תורה כאמרם ז"ל (כתובות קי"א ע"ב) על הפסוק כי טל אורות טליך כל וכו' אור תורה מחייהו וכאמרם ז"ל (קידושין ל' ע"ב) אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, היינו על ידי תורה שבעל פה שנקרא בית המדרש יכולים להכניעו.

ט) ובספר הקדוש מנורת המאור פרק שני [פג] וזה לשונו: משגברה מלכות הרשעה על מלכות ישראל, בעונותינו, גזרו על ישראל גזרות קשות ורעות וכדי לאבדם גזרו עליהם שלא יקימו תורה ומצות, שהם מגינים על ישראל. וגם גזרו על המילה, כדי שישארו ערלים ויטבעו בין האמות, והקדוש ברוך הוא, למען רחמיו וחסדיו בזכרו את השבועה אשר נשבע לאבותינו ואת הברית אשר שם בהם, כדכתיב: 'לא מאסתים ולא געלתים לכלתם להפר' וגו' (ויקרא כו, מד), הוכיחם ביסורים ובגליות וצרות רבות ולא רצה לכלותם ולא הפר בריתו ושמע צעקתם וראה איך היו היחידים מוסרין עצמן בכל דור דור על המצות והטה לב גדםלי המלכות ובטלו הגזרות והתירום לקיים המצות בפרהסיא, כדגרסינן בפרקא קמא דראש השנה (יט, א): (בעשרים (וחמשה) [ותמניא] באדר אתיא בשורתא טבא ליהודאי, דלא יעדון מפתגמי אוריתא. רוצה לומר, שפעם אחד גזרו מלכות הרשעה שמד על ישראל, שלא יעסקו בתורה ושלא ימולו את בניהם ושיחללו שבתות וימים טובים. מה עשה יהודה בן שמוע וחביריו? הלכו ונטלו עצה ממטרוניתא אחת, שכל גדולי רומי מצויין אצלה. אמרה להם: צאו והפגינו (פרוש: צעקו) בלילה (בשוקים וברחובות כדי שישמעו השרים וירחמו עליכם). הלכו והפגינו בלילה, אמרו: אי שמים, לא אחיכם אנחנו, לא בני אב אחד אנחנו, לא בני אם אחת אנחנו, מה נשתנינו מכל אמה ולשון, שאתם גוזרים עלינו גזרות קשות הללו ובטלום. ואותו היום עשאוהו יום טוב.

וגרסינן נמי במסכת מעילה, פרק קדשי מזבח (יז, א): פעם אחת גזרו מלכות הרשעה שמד על ישראל שלא ישמרו את השבת ושלא ימולו את בניהם ושיבעלו את נשיהם נדות. הלך רבי ראובן בן אצטרבל וספר קומי והלך וישב עמהם. אמר להם: מי שיש לו אויב רוצה שיעני או שיעשר? אמרו ליה: שיעני. אם כן לא יעשו מלאכה, בשבת מפני שיענו. אמר ליה: יפה דברת, תבטל גזרה זו. ועוד אמר לו: אדוני המלך, מי שיש לו אויבים רוצה שיהיו גבורים או חלשים? אמר ליה: חלשים. אמר ליה: יהודים אלו אינם חלשים מכם אלא מפני שהם מקיימים את המילה, כיון שנולד לו בן לאחד מהם הם מתקבצים וחותרים את בשרו לשמונה ימים ותשש כחו, שוב אין בו כח, ואם אתה מבטל המילה מהם הם מתגברים ומורדים בך. אמר לו המלך: יפה דברת, תבטל גזרה זו. ושוב אמר לו: מי שיש לו אויבים הוא רוצה שיהיו מרבים או מועטין? אמר ליה: מועטין. אמר לו: יהודים אלו אינם מועטים מפני שמקיימים את הנדה, כל אחת מהן יושבת שבעה וארבעה עשר, ארבעים ושמונים יום ואם אתה מבטל את הנדה הם משמשין מטותיהם בכל יום ויום וירבו כמותכם ומורדים בך. אמר ליה: יפה אמרת, תבטל גזרה זו.

תנו רבנן: פעם אחת גזרה מלכות [רומי] גזרה על ישראל, שלא למול את בניהם. ובאותו זמן נולד רבינו הקדוש. ואמר רבי שמעון בן גמליאל אביו: הקדוש ברוך הוא צונו למול ורשעים הללו גזרו עלינו שלא למול, כיצד אנו מבטלים גזרתו של הקדוש ברוך הוא ונקים גזרתו של אותו רשע? מיד עמד רבי שמעון בן גמליאל ומל את בנו. כשהודיעו הדבר בפני ההגמון שהיה בעיר, שלח וקרא את רבי שמעון בן גמליאל. אמר לו: מפני מה עברת על גזרתו של מלך ומלת את בנך? אמר לו: כך צונו הקדוש ברוך הוא. אמר לו אותו ההגמון: הרבה כבוד יש לך עלי שאתה ראש לאמתו, אלא גזרתו של מלך היא ואיני יכול להניחך. אמר לו: ומה אתה מבקש? אמר לו: אני רוצה שנשלח את הילד ואת אמו אצל המלך ומה שהוא רוצה לעשות יעשה. אמר לו: עשה כל מה שאתה חפץ. מיד שלח את רבינו הקדוש ואת אמו והלכו כל היום בדרך. לערב הגיעו למלון בית אביו של אנטונינוס בן אסירוס ובאותו הזמן נולד אנטונינוס. נכנסה אמו של רבינו הקדוש אצל אמו של אנטונינוס, אמרה לה: מה טיבך? אמרה לה: כך וכך גזרו עלינו, שלא למול, ועכשיו מלתי את בני ולכך מוליכין אותנו אל

עמלק (ראה בהערות), רח"ל. לכן כל אחד שנולד לו בן צריך לדעת שמצות מילה הוא מצות עשה שכתוב בתורה "מצות עשה למול את בנו", וגדולה מצוה זו משאר מצות עשה (ש"ך יורה דעה סימן ר"ס), לפי שיש בה צד כרת כשיגדיל, (ש"ך שם).

י. יש לאדם לחזור ולהדר אחר מוהל ובעל ברית היותר טוב וצדיק (רמ"א סימן רס"ד), שיכוונו במילתו כוונה טובה ומעולה שיגרום שגם הילד יהי' כמותם (לבוש), ואיתא במדרש המל ימול יבא טהור ויטפל עם טהור. ולא יקה מוהל באהבת אדם, רק אומן ומוחזק לכך (מטה משה של"ה), מה שכתוב ברמ"א טוב וצדיק נראה לי דרצה לומר טוב בדברים שבין אדם לחבירו, וצדיק בדברים שבין אדם למקום, (זוכר הברית סימן ט' סעיף ז', ועיי' עוד בזוכר הברית (סימן ט' סעיף ה' ו' מה נקרא אפיקורס [ואחד מהם הוא מסור וההולך לערכאות] שאסור לו להיות מוהל וסנדק).

יא. מצות מילה צריך לעשות שלשה דברים מילה ופריעה ומציצה. מילה היא כריתת הערלה, הפריעה היא מה שפורע עור הדק "ואין צריך לכרות אלא יעשנו כבשר" והמציצה הוא דם המזוהם. (הגאון הקדוש רבי חיים בן עטר ז"ל אור החיים פרשת תזריע).

יב. עוד צריך להיזהר כי ישנם כמה מוהלים שחותכים את עור הפריעה ולא עושים פריעה כלל, שזה איסור גמור, כמבואר בזוכר הברית (סימן יא סעיף טז דף 84), וזה לשונו: ואל תשגיח על החכמים בעיניהם לבטל שום מנהג ישראל, כי כולם יסודתם בהררי קודש. ובספר שלחן גבוה כתב דמנהג מוהלי שאלונקי היה לכרות הערלה עם עור הפריעה באופן שאין צריך עוד לפרוע כלל, ובפרי אדמה קרא תגר עליהם דאין לעשות כן והביאו בזכר דוד מ"א פכ"א והאריך בזה.

המלך כאחד. כיון ששמעה ממנה כן, אמרה לה: אם רצונך, קחי את הילד שלי שאינו מהול ותני לי את הילד שלך ולכי ומלטי את נפשך ואת נפש בנך מאת המלך. מיד עשתה כן והלכה למלך.

נכנס אותו הגמון למלך, אמר לו אדוני המלך, זו עברה על גזרתך ומלה את בנה ועכשיו הבאתי אותה אצלך ומה שתרצה לעשות עשה. אמר להם המלך: ראו בנה אם הוא מהול. נמצא שאינו מהול. באותה שעה כעס המלך על אותו הגמון, אמר ליה: אני גזרתי על מהול ואתה הבאת לי שאינו מהול. באותה שעה היו גדולים יושבין לפני קיסר ואמרו לו: אדוננו המלך, אנו מעידין בודאי שבנה של זו מהול היה, אלא אלקיהם של אלו קרוב הוא להם וכיון שהם קוראים אליו מיד הוא עונה להם, שנאמר, 'מי כה' אלקינו בכל קראנו אליו' (דברים ד, ז). מיד צוה המלך ונהרג אותו הגמון ובטל את הגזרה. ושלח את רבינו הקדוש ואת אמו לשלום. כיון שחזרו לביתו של אנטוניוס, אמרה אמו: הואיל ועשה לך הקדוש ברוך הוא נס על ידי ולבנך על יד בני, יהיו שושבינים לעולם. ובשכר אותו חלב שינק אנטוניוס מאמו של רבינו הקדוש, זכה ולמד תורה ושמם את רבינו הקדוש ונעשה מלך לאמתו וירש העולם הזה והעולם הבא.

וגרסינן נמי בסכת בתרא, פרק חזקת הבתים (ס, ב): אמר רבי ישמעאל בן אלישע, מיום שחרב בית המקדש דין הוא שנגזר עלינו שלא לאכל בשר ושלא לשתות יין, אבל אין גוזרין גזרה על הצבור אלא אם כן רב הצבור יכולים לעמד בה. ומיום שפשטה מלכות הרשעה וגוזרין עלינו גזרות קשות ומבטלים ממנו תורה ומצות ואין מניחין אותנו להכנס לשבוע הבן, דין הוא שנגזר על עצמנו שלא לישא נשים ושלא נוליד בנים, אם כן נמצא זרעו של אברהם אבינו כלה, אלא הנח להם לישראל, מוטב שיהיו שוגגין ואל יהו מזידין.

והמצוה שהיו מוסרין עצמן עליה לקימה, הקדוש ברוך הוא היה מבטל הגזרות ומחזיק בידם המצות, כדגרסינן בפרק רבי אליעזר דמילה (שבת קל, א): תניא: כל מצוה שמסרו ישראל עצמן עליה בשעת השמד כגון עבודה זרה עדין מחזקת היא בידם וכו', כדאיתא למטה, בחלק קדושת תפלין (סי' קכו, ג), שהיא מקומה.

ומכל מקום מצות מילה אפילו שלא בשעת השמד מוסרין עצמן עליה, שזובחין בניהם על קדשת השם ולפעמים מתים מחמת המילה, כדגרסינן התם במסכת שבת פרק רבי אליעזר דמילה (קלד, א): תניא, אמר רבי נתן: פעם אחת הלכתי לכרכי הים ובאת אשה אחת לפני, שמלה בנה ראשון ומת, שני ומת, שלשי הביאתו לפני ראיתיו שהוא אדום, הצצתי בו ולא ראיתי בו דם ברית. אמרתי לה: המתניני לו עד שיבלע בו דמו. והמתנינה לו ומלה אותו וחיה והיו קורין אותו נתן על שמי. שוב פעם אחת הלכתי למדינת קפוטקיא ובאת אשה אחת לפני, שמלה בנה ראשון ומת. שני ומת שלישי הביאתו לפני, ראיתיו שהוא ירוק, הצצתי בו ולא ראיתי בו דם. אמרתי לה: המתניני לו עד שיפל בו דמו. המתנינה לו ומלה אותו וחיה והיו קורין לו נתן הבבלי על שמי. ללמדנו כמה היו המצות חביבות בישראל, שהיו מוסרין עצמן ובניהם, שחביבין לבני אדם יותר מעצמן, לקים מצות בוראם, עד כאן לשונו.

יג. עוד צריך להיזהר כי כמה מוהלים שאינם מדקדקים על נקיות הידיים, וחס ושלום אם הידים מלוכלכים אז בניקל יכול להיות אינפעקשען וזה סכנה גדולה להולד רח"ל, וזה נוגע למוהלים זקנים שאינם נזהרים בזה. וזה יכול כל אחד בניקל לבדוק המוהל איך שהוא מתנהג.

יד. עוד ישנם מוהלים שאין להם די גאזעס ובאנדאזשים, ואם קרה שנפל לארץ או יורד דם וכדומה, אין לו במה לגמור עבודתו והרך הנימול יכול לבוא לידי סכנה חס ושלום.

טו. אם נתברר שלא נימול כהוגן הרי הוא ערל, וצריך למולו שנית בברכה (אות ברית, זוכר הברית דף 110 סימן טו סעיף יא).

טז. כתב בספר שרביט הזהב, שמקובל מאבותיו, שכל מוהל צריך להיות זריז ונשמר שלא לתחוב שתי צפרניו בתוך הנקב ביחד לעשות הפריעה, [ועל זה הזהיר גם בכללי המילה לר"י הגוזר], רק יתפוס בידו השמאלית את האבר, עד שיתן צפורן הימנית תוך הנקב, ויתפוס בו הקרום ההוא, ואחר כך יתפוס גם בצפורן השמאלית, וימשכנו בשתי ידיו קצת אליו ויקרענה הנה והנה. כי אם יתפוס ב' צפרניו ביחד, אותו תינוק יטמטם לבבו, ולא יהיה לו לב להבין ולהשכיל, ולבו אטום, ויהיה עם הארץ עכ"ל.

יז. כל אב צריך שילמוד את ספר זוכר הברית לפני שנולד הולד שידע כל הלכות מילה בכל פרטי ודדוקי' אם יכול להיות מוהל לבד ואינו מל את בנו הוא מבטל בזה מצות השם ככתוב בדרכי משה סימן רס"ד בשם אור זרוע, ראה להלן מה שכתבנו בזה. ואם אינו יכול להיות מוהל לבד אז לכל הפחות אם ילמוד ההלכות על בורי' אז יקוים בו "ומרדכי ידע את כל אשר נעשה", כי מצות מילה הוא היא שייכות למלחמת עמלק, ואם לא ילמוד יכול להפסיד המצוה הראשונה הגדולה הזאת, ולא ידע הדינים השייכים לאבי הבן, המוהל והסנדק, ואיך יכול לברך להכניסו בבריתו של אברהם אבינו, ואיך יכולים לברך אחר כך וצאצאיו חתם באות ברית קודש על כן בשכר זאת א-ל-חי חלקינו צורינו וכו', שהרי לא קיים המצוה כהלכתה. ואיך יכול לומר וברית עמו הברית דהכוונה בזה להכניסו בזה הברית שהקדוש ברוך הוא מסייע עמו, שעל ידי זה יהיה הכוח להולד הנולד שיהיה שמור תמיד ולא יפגום בפגם הברית.

יח. על כן בואו ונחזיר עטרה ליושנה וכל אברך שאשתו מעוברת יתחיל תיכף ומיד ללמוד הלכות מילה עם כל הכוות התלויים בה, ונקיים בזה מה שאנו אומרים בפזמון "ומבטן לשמך המה נימולים, (שכל הלומד פרשת עולה כאילו הקריב עולה), שעל ידי שילמוד הלכות מילה יקיים "מבטן לשמך המה נימולים" ולא חס ושלום שיעשה המצוה הזאת כמצות אנשים מלומדה בלי דעת ותבונה, שיכבד את המוהל ואת הסנדק למאן שהוא מפני הכבוד או משפחה או שאר חשבונות, וראה בספר הקדוש קב הישר פרק ז', ופרק כ"א, כ"ד, עיין שם. ובזכות שנקיים המצוה הגדולה הזאת כהלכתה יקוים בזה המאמר חז"ל (ירושלמי מועד קטן פרק ג'), נולד בן זכר נתרפאה כל המשפחה בנפש ובגוף אמן ואמן.

אחים יקרים! שימו לב אל כל השחתת המצוה הגדולה הזאת ואל החרפה האנושית שבזה, וחוב קדוש מוטל על כל מי שיש בידו למחות אפילו בנפש אחת מישראל להצילה מאותן המוהלים הקלים אשר כל מצות מילה אצליהם כמו שחותכים חתיכת בשר בהמה חס ושלום, (ראה בהערות), ובטוחים אנחנו שכל מי שעוד זיק אחד של יראת שמים בלבו ורגש כל שהוא ביוקר המצוה הגדולה הזאת ישמור נפשו ונפש ילדיו ונכדיו מפח יקוש זה, וברכת ה' ויראיו על ראשו תחול ויזכה לשמוח בשמחת ישראל, שמחת עולמים באמת ובתמים אמן ואמן.

זועד שומרי משמרת הברית